

РЕШЕНИЕ

№ 476

гр. Пазарджик, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Снежана Стоянова

при участието на секретаря Елена Пенова
като разгледа докладваното от Снежана Стоянова Административно
наказателно дело № 20235220201014 по описа за 2023 година

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „ПИМК“ООД, ЕИК: 115536179, със
седалище и адрес на управление: с. М., общ. Р., обл. П., местност „З.“ № 43А,
представявано от управителя А.И.Й. против електронен фиш /ЕФ/ №
8504653833 за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от
електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за
пътищата /ЗП/, издаден от Агенция "Пътна инфраструктура" към
Министерство на регионалното развитие и благоустройството, с който на
жалбоподателя на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от
Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и за нарушение на чл. 102, ал. 2 от
ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и
петстотин/ лева.

В жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на
ЕФ, чиято отмяна се иска.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.
Постъпило е писмено становище от надлежно упълномощен адвокат, в което
се излагат съображения за процесуална и материална незаконосъобразност на
обжалвания ЕФ. Претендират се разноси.

В съдебно заседание въззиваемата страна – АПИ се представлява от упълномощен юрисконсулт, който оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на ЕФ като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, по вътрешно убеждение, ръководейки се от закона, установи за безспорно установени следните факти:

Съдът, след като разгледа жалбата и изложените в нея аргументи и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, доколкото е подадена в законовия срок и от процесуално легитимирано лице, а разгледана по същество е и основателна.

Съображенията за това са следните:

На 29.06.2021 г., в 10,23 часа, пътно превозно средство (ППС) - влекач М.А., с рег.№ ..., с техническа допустима максимална маса 18000 , брой оси - 2, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, се движело в община Пазарджик, по път I-8, км 196+643, с посока намаляващ километър. Пътният участък бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. За автомобила не била заплатена дължимата по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата пътна такса, като за него нямало издадени валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването през сегмента. Нарушението било заснето с устройство с №10402, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП. "ПИМК" ООД било вписано към инкриминираната дата като ползвател на ППС. То било оборудвано с бордово устройство, чрез което предавало данни, относими към определяне дължимостта и размера на тол - таксите, заплащани за движение по платената републиканска пътна мрежа. Към датата и часа на заснетото нарушение бордовото устройство на процесното ППС обаче по неустановени причини не предавало данни.

При тази фактология срещу жалбоподателя "ПИМК" ООД бил издаден електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1

от Закона за пътищата с№ 8504653833. С него на въззивника за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП, на основание чл.187а ал.2 т.3 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП, била наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева. Към ЕФ бил приложен и генерираният доказателствен запис (доклад) от електронната система по чл.167а ал.3 от ЗДвП, съдържащ номера на нарушението, ведно с приложени към него статични изображения във вид на снимков материал.

Изложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателствени материали: доклад от електронна система за събиране на пътни такси по чл.167а, ал.3 от ЗДвП за установени нарушения по чл.179 ал.3-3в от ЗДвП, статични изображения във вид на снимков материал на пътно превозно средство с рег.№ ..., справка-извлечение за собственост на МПС, протокол № 28765/21 г. на УС на АПИ и заповед за утвърждаване на образец на електронен фиш, становище от отдел УИСИ към НТУ с данни за нарушението, разрешение за строеж № РС – 28/12.04.2019 год., ведно с приложение №1 към него, протокол за установяване годността за приемане изграждането, доставката и монтажа на нова стационарна контролна точка - всички приложени към АНП, както и от допълнително събраните в процеса договор за предоставяне на услуга за електронно събиране на такси на база изминато разстояние с последващо плащане, сключен на 02.03.2020 год. между дружеството – жалбоподател и „Конкорд Сمارт инфраструктура“ АД /КСИ АД/, ведно с приложения – общи условия и анекс, заповед на управителя на „ПИМК“ООД за монтиране на бордови устройства на ППС, становище от отдел УИСИ към НТУ с данни за нарушението.

Така изброените материали съдът намира за отразяващи в пълнота фактите по делото. Анализирани поотделно и в тяхната съвкупност, те позволяват еднозначно установяване на релевантните към предмета на доказване обстоятелства, поради което следва да бъдат възприети без резерви като единни, последователни и кореспондиращи по между си.

В конкретика съдът се позовава в правните си изводи върху приетите като писмени доказателства по делото доклад от електронната система за събиране на пътни такси, ведно с приложенията към него статични изображения във вид на снимков материал. Липсват данни, дискредитиращи достоверността на така обсъжданите доказателствени източници. От тях се придобива информация относно номера на ППС, тол секцията, в които е

засечено нарушението и географските координати, дата и час на нарушението. Касателно датата, часа и типа на записващото устройство данни са изводими и от снимковия материал, приложен по делото. Като съобрази разпоредбата на чл.167а, ал.3 от ЗДвП по повод изготвените доклад и статични изображения във вид на снимков материал, съдът основава фактическите си констатации и върху тях. Най-сетне по делото отсъстват и сведения за процесния тол сегмент да е закупена предварително и маршрутна карта. Последното, анализирано ведно с липсата на доказателства за технически проблеми на електронната система, изразяващи се в неотчитане или неправилно отчитане на данни, налага извод, че отсъствието на подадена информация е резултат от фактори, извън поведението на доставчика на услугата по електронно събиране на пътни такси, в случая- „КСИ“ АД, с които дружеството жалбоподател е имало сключен договор за електронно събиране на такси на база изминато разстояние с последващо плащане.

Чрез справката, предоставена от ответника е видно, че към инкриминираната дата дружеството – жалбоподател е било вписано като ползвател на процесното ППС с рег.№ ... - обстоятелство по което по делото не се спори.

От извлечението от електронната система, поддържана от АПИ, се установява и точното местонахождение на стационарната контролна точка №10402, която е заснела нарушението, данните за която съвпадат с тези, откриващи се в издадения електронен фиш.

Изброените писмени доказателства позволяват да се съпоставят посочените във фиша белези на пътния участък, тол сегмента, включен в списъка на републиканските пътища, времето, мястото и другите обективни характеристики на извършеното административно нарушение.

Събраните по делото доказателствени материали, доколкото формират устойчива и вътрешно непротиворечива съвкупност, позволяват на съда изграждането на еднозначни и категорични фактически изводи по процесното събитие.

Административно наказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за

издадените от административните органи електронни фишове, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност.

По аргумент от чл.84 от ЗАНН вр. чл.14 ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи.

Законодателна воля за издаване на електронен фиш, включително за нарушения по чл.179, ал.3б ЗДвП, предполага прилагане на систематичното тълкуване на нормите на чл.167а, ал.2, т.8 ал.4 и чл.189ж, ал.1 и ал.7 от ЗДвП, сочещо по недвусмислен начин, че редът по чл.189ж, ал.1 от ЗДвП е приложим и за нарушенията по чл.179, ал.3б от ЗДвП. В разпоредбата на чл.167а от ЗДвП е регламентирана процедурата, чрез която Агенция "Пътна инфраструктура" осъществява контрол върху заплащането на съответната такса по чл.10 ал.1 от Закона за пътищата чрез електронната система за събиране на пътни такси, като в чл.167а, ал.2 са разписани правомощията на органите на АПИ и актовете, с които те да се произнасят при упражняването им. В текста на чл.167а, ал.2, т.8 от ЗДвП изрично е посочено, че при изпълнение на функциите си по този закон служителите на АПИ създават и връчват електронни фишове за нарушения по чл.179, ал.3 - 3в от ЗДвП. Същевременно, в текста на чл.189ж ал.7 от ЗДвП, се препраща към правилата, установени в чл.189 ал.10 от ЗДвП, като ал.7 визира изрично "електронен фиш за нарушения на чл.179 ал.3-3б от ЗДвП". Допълнителен аргумент за този извод налага анализа на разпоредбите на чл.187а, ал.4 и ал.5 от ЗДвП. С посочените норми се регламентира правото на собственика или ползвателя на ППС, с което е извършено нарушение по чл.179, ал. 3-3б от ЗДвП, да се освободи от административно наказателна отговорност чрез представяне на съответна декларация, като срокът за това действие започва да тече от връчването на акта за установяване на административно нарушение или на електронния фиш. Налага се извод, че законодателят е регламентирал възможността за ангажиране отговорността на правните субекти и за извършени административни нарушения по чл.179 ал.3б от ЗДвП, чрез издаване на електронни фишове за налагане на имуществена санкция за нарушения, установени от електронна система за събиране на пътни такси по

чл.10 ал.1 от Закона за пътищата. В този смисъл възражението на пълномощника на дружеството жалбоподател в жалбата за допуснато от страна на АПИ процесуално нарушение при издаването на ЕФ, вместо АУАН и НП, е неоснователно.

Електронният фиш, според легалното определение, закрепено в разпоредбата на §6, т.63 от ДР на ЗДвП, представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Съгласно чл.189ж ал.1 ЗДвП той следва да съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател (последните дадени в алтернатива), описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл.10, ал.2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Горното съдържание е интерпретирано и съответно закрепено в утвърдения от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" с решение образец на електронен фиш в съответствие с изискването на чл.189ж ал.1 изр.2 ЗДвП. Видно от съдържанието на атакувания електронен фиш, изискуемите от закона задължителни реквизити са налице в пълнота. Съществена част от тях са инкорпорирани и в приложените като веществено доказателствено средство съобразно чл.167а ал.3 ЗДвП доказателствени записи със снимков материал, изготвен с процесната система за контрол, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС. Обжалвания електронен фиш е издаден по съкратена процедура (когато конкретиката на случая позволява нейното приложение), като действието му е приравнено едновременно на акт установяващ нарушението и налагащ санкция, съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП, която норма е приложима, доколкото няма други особени правила. От правната му природа следва изводът, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление, регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Тук разсъжденията, изложени в ТР №1/2014 г. по т.д. №1/2013г. на ОСК, на ВАС, макар последното да касае електронните фишове по чл.189, ал.4 от ЗДвП, са напълно относими, доколкото използваната от законодателя

терминология за обозначаването на акта, респ. съпоставката между неговите задължителни реквизити с тези по чл.189, ал.4 от ЗДвП, не разкрива отлики. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189ж ал.1 изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в него не следва да се изписват датата на издаване, името на издателя му и негов подпис. Отделно от това, електронният фиш, по дефиниция, не следва да съдържа персоналното посочване на издателя му, поради което въпросът за компетентността на определено лице в тази насока въобще не подлежи на разглеждане. В настоящия случай конкретно е посочено в какво се изразява нарушението и съответстващата му правна квалификация. Инкорпориран във фиша са наименованието на техническото средство и неговият уникален регистрационен номер. Въведени са мястото на нарушението и ППС, ведно с неговите технически характеристики, като става ясно, че санкцията се налага на "ПИМК " ООД в качеството на собственик на процесното ППС.

Въпреки отсъствието на пороци във формата на издадения в хода на административно наказателното производство акт, респ. в протеклата процедура, съдът намира, че обжалвания електронния фиш е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Административно наказателната отговорност на въззивника "ПИМК" ООД е ангажирана на основание чл.187а, ал.2, т.3 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП за неизпълнено правно задължение по чл.102, ал.2 от ЗДвП, за което му е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева. Съгласно чл.10, ал.1, т.2 от ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се дължи такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл.10б ал.3 от ЗП. В разпоредбата се сочи, че заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък. Нормата на чл.10б, ал.3 от

ЗП установява, че тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл.10а ал.7 и 9, като заплащането ѝ дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки. От своя страна, текстът на чл.10б, ал.4 от ЗП предвижда, че размерът на дължимата за плащане тол такса се определя въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда, предвиден в наредбата по чл.10, ал.7 или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявено от него разстояние по определен маршрут. В нормата на чл.139, ал.5 от ЗДвП е регламентирано правилото, че движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата . Същевременно, с чл.139, ал.7 от ЗДвП се въвежда задължението за водача на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата , освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. В разпоредбата на чл.102, ал.2 от ЗДвП, от друга страна, е въведено задължение за собственика да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Ако в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, задължението се изпълнява от него. С посочената разпоредба законодателят е предвидил отговорност не само за собственика, но и за ползвателя на превозното средство, чието задължение е да установи размера и да заплати пътната такса. Санкция за неизпълнение на правилото е въведена с чл.179, ал.3б от ЗДвП, съгласно която: "Собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1 т.2 от

Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл.10б, ал.1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв." Неизпълнението на задълженията на собствениците или ползвателите на ППС да заплатят дължимите пътни такси, се установява и документира, съгласно чл.167а ал.3 от ЗДвП, посредством електронната система за събиране на пътни такси, която генерира доклад. Към него се прилагат статични изображения във вид на снимков материал. Докладът и снимките, по силата на чл.189е, ал.8 от ЗДвП, в своята съвкупност, представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства. Този извод се налага и от разпоредбата на чл.189е, ал.8 от ЗДвП, съгласно която контролните органи могат да извършват справки в електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, като отразените в нея данни се считат за доказателства във връзка със следните обстоятелства: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, както и данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, данни за липса или наличие на декларирани тол данни и наличие или липса на заплащане на дължимите такси. В конкретиката на случая, от анализа на формираната по делото доказателствена съвкупност, безспорно се установява, че жалбоподателят е собственик на ППС, за чиято категория (обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона) и брой оси, е била дължима такса по чл.10 ал.1 т.2 от ЗДвП. Той е избрал да заплаща пътни такси, като декларира данни за движението на своето превозно средство чрез бордово устройство чрез договор за електронно събиране на пътни такси с "КСИ" АД. При този вид таксуване бордовото устройство изпраща данни на база GPS координати от движението на ППС, чийто обмен се осъществява чрез спътници, а не чрез стационарните устройства на Агенция "Пътна инфраструктура". Доколкото от бордовото устройство, с което е бил оборудван товарния автомобил, по неизяснени причини, не са били подадени данни относно изминатия път в 10,23 часа на 29.06.2021 г., то и таксата, дължима за тол сегмента от път I-8, км 196+643, през който на посочените дата и час е преминало ППС, не е била изчислена и заплатена. Установено е, че за преминаването през този участък

от пътната мрежа не е изпратена валидна тол декларация, а така също и не е закупена предварително маршрутна карта.

Въпреки така установеното, съдът намира че дружеството - въззивник не е допуснало административно нарушение, доколкото в случая разпоредбите на чл.179 ал.3б вр. чл.102 ал.2 от ЗДвП са поставени в противоречие с общественото право, регламентиращо съответния тип обществени отношения и по-конкретно с разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО (Регламента), които е следвало да намерят пряко приложение. Съгласно чл.2 §7 от Регламента: "Доставчиците на ЕУЕПТ (Европейска услуга за електронно пътно таксуване) информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство". Тази разпоредба обаче е съобразена във вътрешното ни право едва с последното изменение на Закона за пътищата, прието със Закон за изменение и допълнение на Закона за пътищата (ред. ДВ, бр. 14 от 2023г.). С него към текста на чл.10б от ЗП са добавени три нови алинеи- 7-9, в сила от 01.01.2024г. Съгласно ал.7, "В случай че е налице частично или пълно недеклариране на тол данни в рамките на един календарен ден за пътно превозно средство от категорията по ал.3, каквото е и процесното ППС, за което има действащ договор с доставчик на услуга по електронно събиране на такса за изминато разстояние, на собственика или ползвателя се предоставя възможност да заплати таксата за преминаване през съответните участъци в срок до 14 дни, считано от получаването на уведомление по ал.8. При заплащане на таксата в срока по изречение първо не се образува административно наказателно производство." Така формулирана, ал.7 на чл.10б от ЗП в цялост е синхронизирана с нормата на чл.2 §7 от Регламента, така че да се отговори на изискването за съответствието ѝ с общественото право. Този извод произтича и от прочита на мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на Закона за пътищата (публ. ДВ, бр.14 от 2023г.), в

които изрично се сочи, че: "Предложенията имат за цел, от една страна, транспонирането на европейското законодателство относно заплащането на тол таксите и минимализирането на техническите грешки при функционирането на системата за заплащане на тол такси, а от друга страна да бъде осигурена справедливост при случаите, в които се установява неправилно или частично деклариране на тол данни. Така с предвиждането на изрична процедура, чрез която собствениците или ползвателите на превозни средства, за които се дължи тол такса за ползването на платената пътна мрежа, ще бъдат своевременно информирани относно факта за неправилно деклариране на тол данни и респективно незаплатени тол такси. Заедно с това и ще им се предостави възможност да заплатят дължимите от тях тол такси за ползването на платената пътна мрежа, като едва след незаплащането в предоставения им 14-дневен срок на дължимите тол такси, ще може да се пристъпи към реализиране на административно наказателна отговорност. Чрез въвеждането на подобна процедура, от една страна, ще се минимизират грешките във функционирането на тол системата, обработването на тол данните, загубата на обхват и други фактори, които не могат да се вменят във вина на собствениците или ползвателите на превозните средства, а от друга страна- след изтичане на срока за доброволно заплащане на тол таксите, ще бъде виден вече умисълът и наличието на вина, която е задължителен елемент при реализиране на административно наказателната отговорност. Тази процедура ще е в унисон и с чл.2 т.7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година относно подробните задължения на доставчиците на европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО. Чрез тази процедура се създават гаранции за собствениците или ползвателите на пътни превозни средства, за които е установено неправилно деклариране на тол данни, че няма да се злоупотребява с правата им и ще е налице прозрачност при заплащане на тол таксите. Предоставянето на срок за доброволно плащане на таксата и недопускането на образуване на административно наказателно производство до нейното доброволно плащане в дадения срок е гаранция за спазването на основни принципи и начала в правото. По този начин ще се

сведат до минимум и всички административно наказателни производства, които се образуват срещу Агенция "Пътна инфраструктура" по обжалване на издадени правораздавателни актове, тъй като санкционни актове, ще бъдат издавани само и единствено след като не е заплатена тол такса след срока за уведомяване за наличие на нередност. ". Като следващ аргумент в мотивите се чете: "Именно и чрез въвеждането на горепосочената процедура заплащането на компенсаторна такса ще остане като механизъм само и единствено тогава, когато е установена незаплатена пътна такса по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, превозното средство за същия ден се е движило без маршрутна карта и не е било включено към договор с доставчик на услуга по електронно събиране на такса за изминато разстояние. Тя ще запази своята функция, но за да се гарантира спазването на гореописаната процедура, е необходимо да се предоставя възможност за заплащане на компенсаторната такса едва след приключване на процедурата по уведомяване за доброволно заплащане на тол такси, защото само след изтичането на доброволния срок за плащане ще бъде налице противоправно поведение и възможност за образуване на административно наказателно производство, от което ще може собственикът, ползвателят или водачът на превозното средство да се освободи чрез заплащането на компенсаторна такса ".

Налага се извод, че нормите на вътрешното законодателство, въвеждащи нарушения на режима на деклариране на тол данни и заплащане на тол такси и по-конкретно текстовете на чл.102 ал.2 от ЗДвП, чл.179 ал.3б от ЗДвП и чл.10б от ЗП, не са били съобразени и противоречат на пораждащите пряко действие норми на акт от общностното право. От друга страна, провежда се ясна диференциация между уведомяването от доставчика на услугата за електронно отчитане на такси за изминато разстояние и доброволното заплащане на дължимата пътна такса, по смисъла на чл.2 §7 от Регламента и заплащането на компенсаторна такса по чл.10 ал.2 от ЗП. Незаплащането на компенсаторната такса не дерогира приложението на чл.2 от Регламента.

Обстоятелството, че изменените норми на чл.10б от ЗП влязоха в сила на 01.01.2024г. не променя този факт. Каза се и по-горе, дори мотивите към законопроекта налагат волята на законодателния орган да се пристъпи към тях, поради отсъстващо съответствие до този момент с Регламент за

изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г.

Доколкото действащото законодателство към датата на процесното нарушение е поставяло в по-неблагоприятно положение адресатите на правилото на чл.102 ал.2 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП, които са били обвързани в договорни отношения с доставчици на услуги за електронно събиране на такси и не са били уведомени за констатираните пропуски при декларирането на тол данни и заплащането на тол такси, нормите на вътрешното право са били несъвместими с общия принцип, установен в Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) за недопускане на дискриминация при упражняване на основни права и свободи. В духа на изложените дотук аргументи е следвало да се прилага пряко чл.2 §7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019г., което от своя страна е щяло да доведе до извод, че дружеството не е извършило нарушение. Това е така, тъй като в конкретния случай, към процесната дата - 29.06.2021г. между "ПИМК" ООД и "КСИ" АД е пораждал действие договор за предоставяне на услуга за електронно събиране на такси на база изминато разстояние с последващо плащане. За да съобрази разпоредбата на чл.2 §7 от Регламента, при констатация на неотчетено ползване на платената пътна мрежа и незаплатени такси, доставчикът на електронната услуга, респ. Агенция пътна инфраструктура, е следвало да уведомят въззивника да отстрани техническата неизправност в бордовото устройство и да заплати доброволно дължимата за съответния пътен участък тол такса. При наличието на договорни отношения за заплащане по електронен път на конкретно дължимата такса, идеята на чл.2 §7 от Регламента е в такива случаи нередността да се отстрани преди да се пристъпи към санкциониране, което е напълно обяснимо предвид това, че такива ситуации, свързани с проблеми от техническо естество, няма как автоматично да водят до ангажиране на отговорността. Моментното непостигане на надлежно подавани тол данни, съответно декларации, при вероятно възникнал технически проблем при отчитането, при това допуснат от трето лице, не следва да бъде отнесено към жалбоподателя, нито пък той да търпи неблагоприятни последици от това. Едва при констатирано последващо бездействие от страна на дружеството, е следвало да се пристъпи към ангажиране на имуществената отговорност на собственика на пътното превозно средство. Този подход е бил именно верен и допустим, за да се

постигне съответстващ на цитирания Регламент резултат, в изпълнение и на изискването на чл.288 от ДФЕС, гласящ, че регламентът е акт с общо приложение, той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки. В случая уведомяване не е извършено, така че да се коментира бездействие на жалбоподателя след него, което налага и извод, че не е допуснато нарушение и че АПИ не е провела производството законосъобразно.

Дори и хипотетично да се приеме, че тезата на АПИ за допуснато от "ПИМК" ООД нарушение на чл.102 ал.2 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП, е правилна, то съдът намира, че в настоящия казус не е спазен принципът за пропорционалност/съразмерност, който е задължителен при преценка размера на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на Европейския съюз. За да достигне до извод, съдът съобрази обстоятелството, че предвидения в чл.179, ал.3б ЗДвП размер на наказанието противоречи на чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури (Директива 1999/62/ЕО). Цитираният текст от Директива 1999/62/ЕО въвежда задължение за държавите членки, установените наказания за нарушение на директивата да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Съгласно практиката на съда на Европейския съюз (съединени дела С-497/15 и С-498/15) чл.9а от Директива 1999/62/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им. В случая санкцията по чл.179, ал.3а ЗДвП е абсолютно определена, т.е. фиксирана и не предвижда възможност за преценка на конкретните факти и тежестта на нарушението. Размерът на наказанието е еднакъв без да се прави разлика дали е налице отсъствие на каквото и да е плащане на таксата или плащането е било частично. В хода на производството наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е представил доказателства за разстоянието, което е преминал товарният автомобил без да е начислена тол такса, съотв. размерът на реално дължимата тол такса. В този смисъл, според съда предвиденото в чл.179 ал.3б ЗДвП административно наказание противоречи

на чл.9а от Директива 1999/62 поради нарушение на изискването за пропорционалност. Както е известно при нетранспониране в срок на директива или при неправилното ѝ транспониране се поражда директен ефект, който позволява непосредствено приложение на съответните текстове на директивата. Същевременно, съгласно трайната практика на Съда на Европейския съюз, държавите членки имат законен интерес да вземат подходящи мерки за защита на своите интереси. В т.23 на Решение на СЕС от 9 февруари 2012г. по дело M. U., C-210/10, е посочено, че: "при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи, т.е. въпреки това, са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа пропорционалността." В същото време в чл.4, § 3 от ДФЕС относно принципа за лоялното сътрудничество, е предвидено държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябва да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер (Решение от 7 октомври 2010г, дело S.M.S., C-382/09, т.44 и цитираната в същото съдебна практика). По-нататък, съгласно т.24 от на Решение на СЕС от 9 февруари 2012г. по дело M. U., C-210/10 и цитираната в него съдебна практика, когато правото на Съюза не съдържа по-точни правила за определянето на националните санкции, тъй като не предвижда изрично критерии за преценка на пропорционалността, "санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели". В Решение на Общия съд, VIII, 17 март 2016 година по дело T-817/14, в т.50 отново се застъпва становището, че „Принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза и е възпроизведен в член 5, параграф 4 ДЕС, изисква актовете на институциите

на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели. Следователно не става дума да се установи дали приетите от законодателя на Съюза мерки са единствените или най-добрите възможни, а дали те са явно неподходящи по отношение на преследваната цел (вж. решение АТС и др., т. 31 по-горе, EU: T: 2013: 451, т.98 и 99 и цитираната съдебна практика). Така, при приложение на принципа на пропорционалност и посочените критерии за преценката му съгласно правото на Съюза, следва да се има предвид преследваната цел с реализиране на създадените с ЕФ неблагоприятни за нарушителя последици, която е свързано със съответната защита на регулираните обществени отношения по ползването на пътя, рефлектираща и върху безопасността на движението. В случая се твърди, че е неплатена такса за изминато разстояние /което дори не е посочено в км/ от процесното ППС, като ЕФ е издаден за неплатена такса само за един сегмент - №1000808796 /Вж. становище на отдел „УИСИ“ към НТУ . С тези аргументи следва да се приеме, че охраняваните обществени отношения чрез приложимите по настоящия казус норми на ЗДвП не са засегнати в степен, оправдаваща приложението на административно наказателната принуда спрямо въззивника. С оглед гореизложеното съдът намира, че въпреки установяване на санкционираното административно нарушение от обективна и субективна страна, предвиденото от българския законодател административно наказание, несъответстващо на принципа на пропорционалност, ведно с извода на съда за породилия се директен ефект на чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури (Директива 1999/62/ЕО) поради неправилното транспониране в българското законодателство, води до извод за отмяна на атакувания електронен фиш поради незаконосъобразност.

Предвид изхода на спора, в полза на дружеството жалбоподател следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 420 лева. Възражението за прекомерност не е основателно, тъй като договорения адвокатски хонорар е дори под

минимално предвидения от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размер, определен в чл.18 ал.2 вр. чл.7 ал.2 т.2.

По горните

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш № 8504653833 за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата, издаден от Агенция "Пътна инфраструктура", с който на „ПИМК“ООД, ЕИК: 115536179, със седалище и адрес на управление: с. М., общ. Р., обл. П., местност „З.“ № 43А, представлявано от управителя А.И.Й. за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП, на основание на чл.187а ал.2 т.3 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП, е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева, като незаконосъобразен.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ - гр.София ДА ЗАПЛАТИ на „ПИМК“ООД, ЕИК: 115536179, със седалище и адрес на управление: с. М., общ. Р., обл. П., местност „З.“ № 43А, представлявано от управителя А.И.Й., направените по делото разноски за един адвокат в размер на 420 /четиристотин и двадесет / лева.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____